

Uusi etnisempi Hämähäkkimies

Sarjakuvasankari Hämähäkkimies muuttuu vastaamaan presidentti Obaman ajan eetosta. Uusi Hämähäkkimies on etniseltä taustaltaan puoliksi musta ja puoliksi latino,

ilmoitti Marvel Comics keskiviikkona. Hämähäkkimies tunnetaan tästä lähtien siviiliniemellä Miles Morales. Marvelin Hämähäkkimies oli pitkään valkoihoinen Peter Parker.

Tuottaja: Seppo Pänkäläinen (014) 622 270, sähköposti: tanaan@keskisuomalainen.fi, menot@keskisuomalainen.fi, etunimi.sukunimi@keskisuomalainen.fi, b-kansi@keskisuomalainen.fi, osoite: Tänään, PL 159, 40101 Jyväskylä.

VIISIKON PARAS Ammattilais-body paintereita löytyy Suomesta viisi. Heistä Riina Laine on menestynein. Heinäkuussa hän sijoittui body paintingin MM-kisoissa UV-sarjassa kolmanneksi.

Mia Pajunen

Kun Riina Laineen lukion rehtori kuuli, että koulussa hienosti pärjännyt tyttö ei aikunut yliopistoon, hän kutsui tämän keskusradiolla puhutteluun. "Lahjasi menevät aivan hukkaan", oli rehtorin tuomio. Nyt Laine, 32, on Suomen menestynein body painter eli vartalomaalari sekä meikkaajamaskeeraaja.

– Vartalomaalauksen ammattilaisia Suomessa on ehkä viisi, eikä kukaan meistä tee työkseen pelkästään body paintingia. Suuri osa maskeeraustakin opiskelleista tekee lopulta jotain muuta. Voin olla tosi tyytyväinen, että saan elää näillä hommilli, Laine toteaa.

Maailmalla

Eikä pelkästään elää. Heinäkuun alussa Laine osallistui Itävallan Pörschachissa vartalomaalauksen MM-kilpailuihin, jotka järjestetään osana taidetaidapahtumaa the World Bodypainting Festival. UV-sarjassa Laine voitti pronssia ja pääsarjassa hän ylsi kuudennelle sijalle.

UV-sarjassa, jossa enemmän on tyypillisesti enemmän, sekä tuomaristo että yleisö ihastuivat Laineen yksinkertaiseen ja runolliseen tulkintaan.

– Siinä sarjassa maalaus suunnitellaan esitykseen, joka voi olla monen hengen show. Halusin tehdä jotain pelkistetympää. Esityksen aiheeksi nousi feeniksi. Se tuntui sopivan tankotanssijamallini liikkeeseen ja teemaan Rebirth, Laine kertoo.

Kodissaan Helsingin Puistolassa hän näyttää videon esityksestä, jossa neovärejä hehkua tanssija on tosiaan kuin liekehtivä feeniksi. Kun tankokaa ei mustavalossa erotu, lintu pääsee lentoon.

Hetki oli Laineelle ikimuisuinen, mutta pääsarjan kuudes sija on hänelle amatillisesti merkittävämpi. Sarja edustaa perinteistä vartalomaalauksen maailmaa ja vetää eniten osallistujia. Tänä vuonna voitosta

Ihon väri

Riina Laine maalaa työkseen ihmisiä.

Vartalomaalaus toimii koristeena siinä kuin korut ja meikkikin. Kauneusmessujen vetonaula pyrkii kohti valtavirtaa.

kilpaili yli 60 alan ammattilaisista. Jo kymmenen kärkeen pääseminen on kova juttu.

Laine toivoi, että menestys maailmalla toisi vartalomaalaukselle lisää ymmärrystä myös kotimaassa.

Iholla

Kiinnostusta on. Suomen maskeeraajat ry:n puheenjohtajana Laine tietää kertoa, että vuosittain Kauneusmessuilla järjestettävät body paintingin SM-kilpailut keräävät aina messujen suurimman yleisön ja mediaa paikalle. Mutta siihen on vielä matkaa, että vartalomaalauksesta tulisi luonteva osa kulttuuria.

– Tankotanssin tapaan body painting on saanut pyristellä hieman tuhasta leimastaan. Taiteenkin piirissä kaikki alastomuuteen ja seksuaalisuuteen liittyvä on kai monille aina vähän vaikea pala, kunnes muoto

jotenkin vakiintuu. Sitten kun sitä ei tarvitse enää ihmetellä, voidaan keskittyä paremmin sisältöön, Laine mieltii.

Tyypillisesti mallit puukeutuvat maalausta varten stringeihin. Mitä sileämpi pinta, sitä helpompi maalarin on työskennellä.

– Karvaisille miehille suosittu sikiä myös vahausta. Naisilta maalaan aina ensin tissit piiloon, mutta muuten en mieltä alastomuutta. Iho on työpintaa, Laine sanoo.

Arjessa

Pienempiä vartalomaalauksia hän on tehnyt myös morsiamille ja konemusiikkibileisiin.

– Korua muistuttava maalaus olkavarsiin tai dekolteelle yhdistettynä juhlameikkiin ja kampaukseen voi olla kiva keino erottaa juhlassa. Se ei ole niin hintava kuin näyttävä koru tai tatuointi ja lähtee pesemällä.

Maaleista ja kimalteista riippuen maalaus kestää iholla päivästä viikkoon, Laine kertoo.

Paljon Laine tekee myös aikakauslehtimeikkejä.

– Se on sellaista pikkutarkkaa hommaa, jonka eteen saa roudata hirveästi kamaa eri puolille pääkaupunkiseutua. Ja kun kädet on vapaat, päätyy helposti valokuvavaajan assariksi, Laine sanoo hymyssä suin.

– Se on myös työtä, jossa työyhteisöt muodostuvat yleensä yhdeksi päiväksi. On ihanaa tavata paljon uusia ihmisiä, mutta alku aikoina olin oman työni kanssa aika yksin. Alan yhdistystoiminnasta olen löytänyt muita, jotka tekevät tätä samaa.

Takahuoneessa

Sittenkin estenimiksi opiskelut Laine on pohjakoulutukseltaan teatterimaskeeraaja, jonka osaamiseen kuuluvat myös erikoiseffektit. Niille ei Suomessa

ole paljoa kysyntää, mutta joskus ruumiitakin kävelee vastaan.

– Helsinki Mission kampanjaa varten sain maskeerata kuolleiksi vanhoja ihmisiä. He olivat ihan tavallisia vanhuksia, eivät näyttelijöitä. Pohdin kuinka aiheesta pitäisi puhella, kun kuolema ei siinä iässä voi olla kovin kaukana. Mutta se oli mutkattomampaa kuin odotin. Maskattava vanha rouva oli kertonut lapsenlapselleenkin, että mummi menee nyt esittämään ruumista.

Teatterimaskeerausta Laine on tehnyt eniten oopperoihin.

– Kuvasmeikkeihin verrattuna se on vapauttavan suurellista. Voi sutia vähän niin ja näin, on enemmän taidetta vapautta. Takahuoneen tunnelmakin on aivan ihana ja teatteriproduktioissa syntyy hetkeksi työyhteisö, joka ei muuten kuulu arkeeni, Laine fiilistelee ja viuhoo ilmaa.

– Sitten on tietysti myös niitä mainoskeikkoja, joilla pyydetään, että maalaa sille nyt t-tai kauluspaita ja siihen joku logo. Se taitaa olla jo aika kaukana taiteesta. Ei se mulle ole ongelma, mutta se on falskia, että media suosii sanaa meikkitaiteilija. Se on tyhmä sana. Tämä on luova työ ja parhaimmillaan taidetta, mutta itseäni en korotaisi taiteilijaksi. Sen tittelin voi saada muilta, Laine toteaa.

Hetken hän miettii, missä menee taiteen raja.

– Luulen, että meikkaus on yleensä vain kaunistautumista. Taide alkaa siitä, kun työn tulos puhuttelee ihmisessä jotain syvempää. Itse olen se abstrakti fine art-tyyppi, joka saa suurimmat kiksit väreistä ja muodoista, joihin kehoikin hukkuu. Mutta jollekin se voi olla se flamingo. Jonka olen maalannut siksi, että yleisö ja myös tuomaristo haluaa esittävää.

On Laine aihetta ennenkin pohtinut. Sen verran antautuneesti, että suoritti estetiikan perusopinnot avoimessa yliopistossa.

Haaveissa

Kaikenlaista on siis tullut tehtyä. Mistä Laine vielä haaveilee?

– Mun fine art body painting-kuvista haluaisin joskus pitää näyttelyä. Maskeerauspuolella jonkun ulkomaisen artistin musavideo voisi olla kiva juttu. Ja noin ylipääntään toivon, että body painting saisi arvostusta taidemuotona.

– Se alkaa ihan lastenkasvatuksesta, Laine pamauttaa.

Hän tietää, että esimerkiksi Hollannissa moni taiteilija tekee työkseen lasten kasvomaalauksia.

– Siellä se on oikea ammatti ja kasvomaalauksilla tehdään myös taidetta. Suomessa lasten kasvomaalaukset tekee yleensä äiti tai naapurin tyttö, ja itse sanallakin taitaa olla hieman vähättelevä kaiku.

– Ja ne Itävallan body painting -festarit ovat muuten koko perheen taidetapahtuma, hän lisää.

Koulussa

Mikäli Laineesta riippuu, ainakin maskeeraajien uusi sukupolvi oppii nämä jutut. Muun työn ohella hän opettaa meikkausta ja maskeerausta Helsingin palvelualojen oppilaitoksessa.

Laine tietää, että kyllä opettajaa kuunnellaan ainakin vähän. Sen verran rehtorin sana aikoinaan painoi, että Laine haki opiskelemaan myös matematiikkaa Jyväskylän yliopistoon ja pääsikin. Mutta hän ei ottanut paikkaa vastaan, vaan valitsi englannin opinnot Huittisten kansanopistossa, sitten maskeerauslinjan Leicesterissä.

– Leicesterissä viettettiin kiva railakasta opiskelijaelämää. Mutta parin vuoden jälkeen oli myös kiva tulla Suomeen. Englannissa oli ne kylmä- ja kuumavesihanat erikseen, kokolatiamat. Myös kylppäriä, yöki! Laine irvistää.

– Sitä aikaa yhä nostalgioin, mutta kyllä arki on helpompaa Suomessa.

Siihen kuuluu eteisessä nököttävä rullalaukku, iso meikkiboksi, kasa siveltimeitä ja maalipurkkeja. Se ei tosiaan ole itsestään selvyyttä. Leicesterin opiskelijakaveristaikin kuulemma vain pari tekee maskeerausta työkseen.

Yli hilseen

Ongintaa Tuonelassa

Jari Peltola

Väinämöinen jahtaamassa nuoria tyttöjä on tuttu näky **Akeli Gallen-Kallelan** maalauksesta, mutta monelta meni yli hilseen, mikäli saman asian voisi kokea Oulussa. Silti tämä saattaa olla kohta mahdollista, sillä it-alalla menestynyt **Jyrki Suutari** suunnittelee Oulun Hieta-saareen Kalevala-aiheista elämyspuistoa.

Valtakunnan otsikoihinkin hiljattain nousseessa hankkeessa on merkittävää se, että sitä koskevassa, viime vuoden toukokuussa tehdyssä suunnittelupaperissa *Kalevalaa* ei mainita sanallakaan. Vielä tuolloin Hieta-saareen oli suunnitella hankekuvausten mukaan "vahvasti teemoitettu elämyspuisto".

Suomen kansalliseepos huvipuiston teemana on siis tullut mukaan kuvioihin vasta tuon jälkeen. Osasyynä moiseen lieinee se, että Suutarin hanke on kohdannut Oulussa merkittävää paikallista vastustusta.

Kävi hankkeelle lopulta miten tahansa, niin kaikkea *Kalevalassa* kuvattua ei sellaisenaan pysty näyttämään huvipuistossa.

Esimerkiksi Väinämöisen järveen ajama Joukahaisen Aino-sisar on ainakin Gallen-Kallelan triptyyissä asusteissa, joissa ei pääse sisään kuin nudistirannalle. Ja jos puistossa aikoo esittää yleisölle vaikkapa Sammon ryöstön, sinne on turha havitella lupaa pankkiautomaatille.

● Palstalla esitellään asioita, joita ajattellessaan hymyilee – vaikka ei ehkä pitäisi.

Ihan kivaa kolopalloa 3D-konsolilla

PELIT

Marko Ahonen

Nintendon tuore 3DS-käsi-konsoli ei ole myynyt odotettua. Syy on yksinkertainen. Kuluttajat eivät ole suuremmin innostuneet kolmeulotteisuudesta, eikä 3D tuo mitään merkittävää uutta pelaamiseen. Askeittain Nintendo ilmoittikin laskevansa 3DS:n hintaa lähes kolmanneksella.

Totta on sekin, että 3DS:lle ei ole kovin monta hyvää peliä. Myös eShopin latauspeliä nimennomaan 3DS:lle ovat olleet vähissä. Siinä lajissa suunnilleen parhainta, mitä on tarjolla, on *Let's Golf 3D*.

Kuusi euroa kuudesta kentästä ja 108:sta reiästä ei ole liian paljoa.

Käytännössä *Let's Golf 3D* on iPhoneen *Let's Golf 2*, johon on lisätty 3D. Golfia ei oteta liian tosissaan.

Hahmot ovat kuin lasten-animesta ja pastellivärystä suositaan. Kentällä saattaa juosta kauris tai jänis, ja pilvi taivaalla muistuttaa enkeliä.

Pelattavuus on kuitenkin pohjimmiltaan kunnossa. Kaikki onnistuu helposti ja hauskaasti. Jos homma tuntuu liiankin helpolta, tarjolla on myös hard-vaikeustaso.

Hahmojen kyvyt kehittyvät onnistumisen myötä. Hahmoja avautuu lisää, ja he saavat kaikenlaista virtuaalikrääsää. Perusasettiä, siis. 3D-efektit häidn tuskin edes huomaa. 3D on *Let's Golf 3D:n* epäoleellisin yksityiskohta.

● Let's Golf 3D (3DS)